

Sentencja

- 1) Artykuł 191 ust. 2 TFUE i art. 9 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/60/WE z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającej ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one istnieniu opłaty za korzystanie z wód śródlądowych w celu wytwarzania energii elektrycznej, takiej jak opłata będąca przedmiotem spraw rozpatrywanych w postępowaniach głównych, która nie zachęca do efektywnego użycia wody ani nie ustanawia mechanizmów na rzecz zachowania i ochrony publicznych zasobów wodnych i której sposób naliczania jest całkowicie oderwany od możliwości spowodowania szkód w publicznych zasobach wodnych i skoncentrowany jest wyłącznie na zdolności generowania przez wytwórców energii hydroelektrycznej dochodów.
- 2) Zasadę niedyskryminacji przewidzianą w art. 3 ust. 1 dyrektywy 2009/72/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 lipca 2009 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylającej dyrektywę 2003/54/WE należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się ona istnieniu opłaty takiej jak analizowana w postępowaniach głównych opłata za korzystanie z wód śródlądowych w celu wytwarzania energii elektrycznej, którą pobiera się wyłącznie od wytwórców energii hydroelektrycznej prowadzących działalność w miejscach położonych w dorzeczych rozciągających się na terytorium więcej niż jednej wspólnoty autonomicznej.
- 3) Artykuł 107 ust. 1 TFUE należy interpretować w ten sposób, że okoliczność, iż badana w postępowaniach głównych opłata za korzystanie z wód śródlądowych w celu wytwarzania energii elektrycznej nie jest pobierana, po pierwsze, od wytwórców energii hydroelektrycznej prowadzących działalność w miejscach położonych w dorzeczych znajdujących się na terytorium jednej wspólnoty autonomicznej, a po drugie, od wytwórców energii elektrycznej, której źródłem nie jest woda, nie stanowi pomocy państwa, w rozumieniu tego postanowienia, na rzecz tych wytwórców, ponieważ w świetle właściwego układu odniesienia oraz celu, któremu służy ta opłata, nie znajdują się oni w sytuacji porównywalnej z sytuacją wytwórców energii hydroelektrycznej prowadzących działalność w miejscach położonych w dorzeczych rozciągających się na terytorium więcej niż jednej wspólnoty autonomicznej objętych rzezoną opłatą, czego potwierdzenie należy jednak do sądu odsyłającego.

(¹) Dz.U. C 161 z 7.5.2018.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 12 listopada 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeidshof te Brussel – Belgia) Zubair Haqbin/Federaal Agentschap voor de opvang van asielzoekers

(Sprawa C-233/18) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne – Wnioskodawcy ubiegający się o ochronę międzynarodową – Dyrektywa 2013/33/UE – Artykuł 20 ust. 4 i 5 – Poważne naruszenie reguł obowiązujących w ośrodkach dla cudzoziemców lub szczególnie agresywne zachowanie – Zakres prawa państw członkowskich do określenia mających zastosowanie sankcji – Małoletni pozbawiony opieki – Ograniczenie lub cofnięcie świadczeń materialnych w ramach przyjmowania)

(2020/C 10/09)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Arbeidshof te Brussel

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Zubair Haqbin

Strona pozwana: Federaal Agentschap voor de opvang van asielzoekers

Sentencja

Artykuł 20 ust. 4 i 5 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/33/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia norm dotyczących przyjmowania wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową w świetle art. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że wśród sankcji, które można nałożyć na wnioskodawcę w przypadku poważnego naruszenia reguł obowiązujących w ośrodkach dla cudzoziemców oraz szczególnie agresywnego zachowania, państwo członkowskie nie może przewidzieć sankcji polegającej na cofnięciu, nawet czasowo, świadczeń materialnych w ramach przyjmowania w rozumieniu art. 2 lit. f) i g) tej dyrektywy związanych z zakwaterowaniem, wyżywieniem lub odzieżą, ponieważ jej skutkiem byłoby pozbawienie wnioskodawcy możliwości zaspokojenia najbardziej podstawowych potrzeb. Nałożenie innych sankcji na podstawie rzeczoności art. 20 ust. 4 powinno w każdych okolicznościach odbywać się z poszanowaniem warunków wymienionych w art. 20 ust. 5, między innymi tych związanych z poszanowaniem zasady proporcjonalności oraz godności ludzkiej. Jeżeli chodzi o małoletniego bez opieki, sankcje te, w świetle między innymi art. 24 karty praw podstawowych, powinny być stosowane ze szczególnym uwzględnieniem nadrzędnego interesu dziecka.

(¹) Dz.U. C 211 z 18.6.2018.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 14 listopada 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio - Włochy) – State Street Bank International GmbH/Banca d'Italia

(Sprawa C-255/18) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 2014/59/UE – Restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja instytucji kredytowych – Krajowy mechanizm finansowania – Organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji – Fundusz krajowy – Artykuły 103 i 104 – Obowiązek składkowy – Składki ex ante i składki nadzwyczajne ex post – Obliczanie – Opóźnienia w transponowaniu dyrektywy – Rozporządzenie delegowane (UE) 2015/63 – Artykuły 12 i 14 – Pojęcie „zmiany statusu” – Wpływ na obowiązek składkowy)

(2020/C 10/10)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: State Street Bank International GmbH

Strona przeciwna: Banca d'Italia

przy udziale: Banco delle Tre Venezie SpA

Sentencja

- 1) Pojęcie „zmiany statusu” w rozumieniu art. 12 ust. 2 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/63 z dnia 21 października 2014 r. uzupełniającego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ono operację taką jak będąca przedmiotem postępowania głównego, w wyniku której instytucja przestaje w ciągu danego roku podlegać nadzorowi krajowego organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w następstwie połączenia transgranicznego poprzez jej przejęcie przez spółkę dominującą, i że w związku z tym operacja ta nie ma wpływu na obowiązek uiszczenia przez tę instytucję wszystkich składek zwyczajnych należnych za dany rok składkowy.